

”Du låter oss fira ett stort och underbart mysterium”, så bad vi i mässans kollektbön idag. Ja, det är verkligen ett underbart mysterium vi firar idag, där två trådar tvinnas samman och blir till ett: eukaristin och fottvagningen. Det kan ta tid för oss att verkligen förstå att det verkligen är ett och detsamma mysterium vi får fira. I kristendomen går alltid *liturgia* och *diakonia* samman och är oskiljaktiga. Alltsedan Gud har blivit människa i Jesus Kristus, levt som vi, lidit som vi, dött som vi och uppstått som vi också är menade att få göra, har tillbedjan av Guds mysterium i liturgin och tjänande av människans mysterium i diakonin fogats samman till ett. Det är det Jesus visar oss genom hela sitt liv här på jorden och det är det han lär oss genom sitt budskap, sitt evangelium. I skärtorsdagens mässa blir det tydligt inför våra ögon och öron genom det som görs och sägs. Jesus vill ge oss detta till evig åminnelse och för dagligt bruk. ”Där barmhärtighet och kärlek finns, där är Gud”, sjunger man under fottvagningen för att vi verkligen skall förstå vad som sker och vad Gud förväntar av oss.

Vi kan bara fira eukaristi i dess fulla bemärkelse, om vi också är beredda att tjäna vår nästa och tvätta hennes fötter. I eukaristin får vi just den inspiration och kraft vi behöver för att göra detta. ”Låt oss ur detta sakrament få liv och kraft, så att vi fullkomnas i kärleken”, så bad vi också i dagens kollektbön. Jesus har kallat oss att få del av hans fullkomliga kärlek, att förvandlas mer och mer av den kärlek som förbinder honom med hans Fader. Vi är menade att ta del av tillvarons innersta mysterium, den eviga kärlek som pulserar inom Treenigheten och har uppenbarats i Jesus Kristus. Bara det bästa är gott nog för oss. Varje gång vi får fira eukaristin och varje gång vi får tvätta vår nästas fötter, ingjuts denna kärlek i oss, så att vi kan växa in allt mer i denna fullkomliga kärlek. Därför är det så viktigt att vi verkligen också tvättar och renar oss själva från allt vad synd och själviskhet heter, när vi närmar oss Jesus i eukaristin och i vår behövande nästa. Bara då kan vi till fullo fira ”detta stora och underbara sakrament” och förvandlas av det till en allt större Kristus-likhet.

I dagens kollektbön får vi en slags mini-katekes om eukaristins mysterium. Först beskrivs eukaristin som ”det nya förbundets eviga offer”. Eukaristin är i sanning ett äkta offer som har eviga följder för vår och hela världens frälsning. Där blir Kristi enda och tillfyllestgörande offer på Golgota sakramentalt närvarande för att vi skall förvandlas och likgestaltas allt mer med Jesus, som inte kom för att bli betjänad utan för att tjäna och ge sitt liv för oss. Vi får dela hans innersta grundhållning av självutgivande kärlek, en kärlek som fick honom att frambära sig själv som ett kärlekens offer för vår räddning. Det är denna självutgivande

kärlek som vi sedan måste använda oss av i vardagens alla situationer, då vår nästa behöver oss. Eukaristin, som är en åminnelse av Jesu offerdöd, blir så en ständig påminnelse för oss om hur vi skall tjäna vår nästa.

För det andra beskrivs sedan eukaristin i kollekten som ”den måltid Kristus instiftade kvällen före sitt lidande”. Eukaristin är en måltid, en minnesmåltid som påminner oss om hur Jesus samlar sina lärjungar för att ta avsked innan hans lidande tar sin början. Men det är också en måltid som pekar framåt mot den himmelska bröllopsmåltiden i den eviga härligheten. Vi får både vara med i den sista nattvardssalen och vid Lammets måltid i himlen. Tid och evighet går in i vartannat här och nu. Himmel och jord förenas i tillbedjan och tacksägelse för Faderns godhet, som sänt oss sin Son som offrat sig för oss och nu är förhärligad hos honom. Ja, den förhärligade Sonen blir själv vår föda, vår pilgrimskost på vägen, så att vi liksom han kan bära ut glädjebudet till det fattiga och fångna. Vår helige fader påven Franciskus firar i kväll eukaristin bland de fångna i ett ökänt fängelse i Rom, där de värsta maffiabossarna hålls fångna. Gud ger aldrig upp hoppet om någon. I sin barmhärtighet kallar han oss alla till omvändelse och ny början. Det är aldrig för sent att längta efter den fullkomliga kärleken och sträva efter heligheten. Men någon gång måste man börja, så varför inte här och nu?

För det tredje talar dagens kollekten om eukaristin som ”den gåva som förenar kyrkan i kärlekens gemenskap”. Kyrkan föds ur eukaristin. Kyrkan har i uppdrag att fira eukaristin. Kyrkan byggs upp av eukaristin, ja, vi alla spridda och olikartade lemmar blir ett kring altaret, när mässoffret bärs fram. Vi fogas in i den kärlekens gemenskap, som Kyrkan är, för att sedan praktisera och konkretisera denna kärlek i vårt dagliga liv. Tyvärr glömmer vi ofta att vi är kallade, ja, förpliktade till att översätta eukaristi till fottvagning, när vi sänds ut efter mässan. Om vi ibland tycker att mässan inte säger oss något eller ger oss något, så beror det ofta på att vi har försummat att förverkliga den självutgivande kärlek, som vi har fått ta emot i eukaristin, i det dagliga livets möten med människor.

Liturgi och diakoni går alltid ihop. Eukaristi och fottvagning är ett enda stort och underbart mysterium. Det som Gud har sammanfogat, får vi inte skilja åt. Jesus har dött på korset för att visa oss detta. Han har tvättat sina lärjungars fötter för att överbevisa oss om detta. Vad begär vi då mer? Varför är vi så tröga att förstå? Om vi tycker att vårt kristna liv går på sparlåga eller håller på att torka ut, beror det ofta på att vi inte har tagit till oss detta stora och underbara mysterium. Men därför får vi varje år på nytt, när vi firar denna skärtorsdagens kvällsmässa, en ny chans och möjlighet. ”Där barmhärtighet och kärlek finns,

där är Gud”. Och den 8 december börjar ett heligt år, barmhärtighetens år, då vi verkligen får ta till oss detta stora och underbara mysterium och förvandlas av det. Men vänta inte till dess, sätt igång meddetsamma! Tiden krymper.